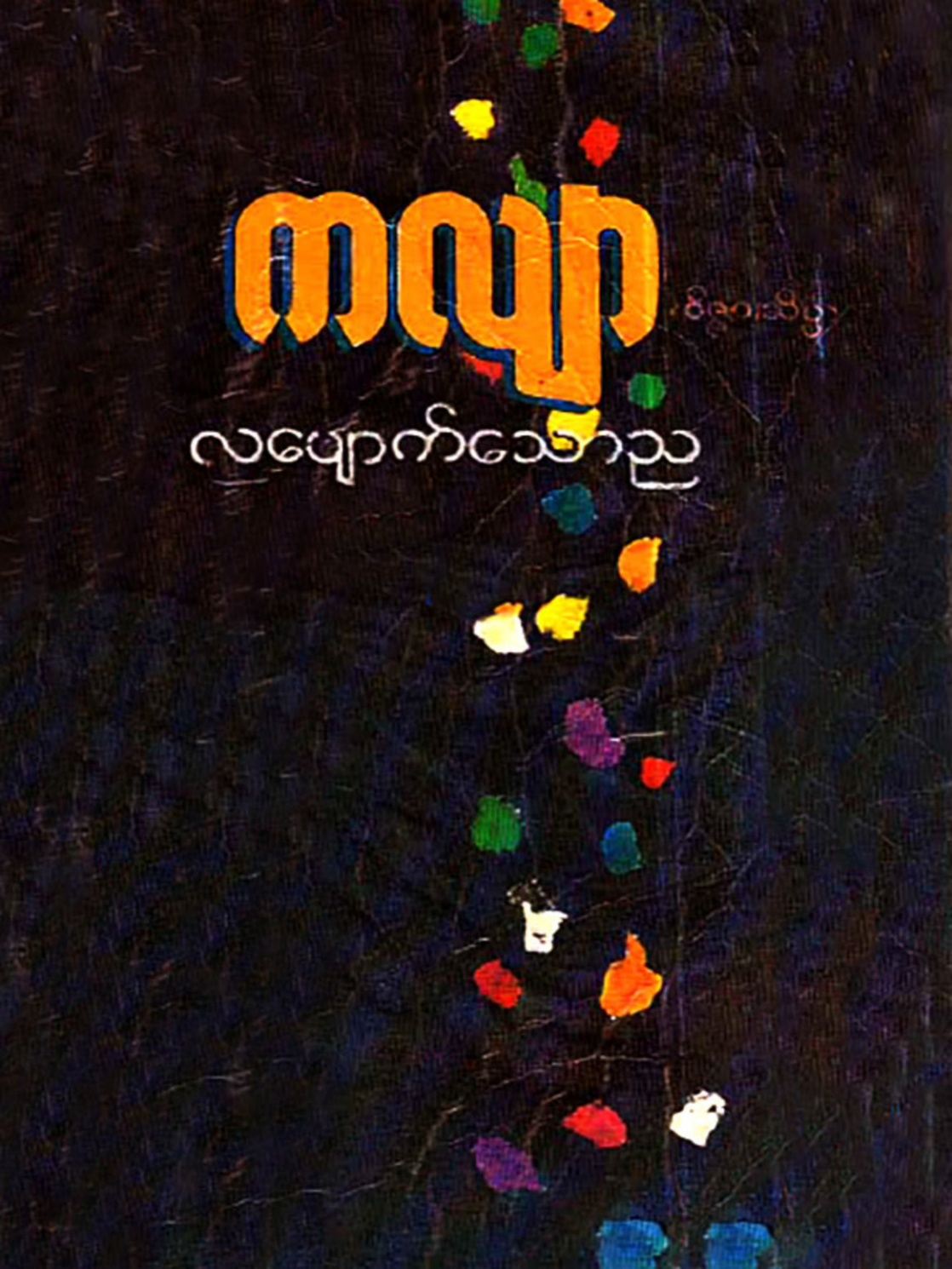

ကလျာ

မိမိတို့

လျှောက်သောည

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် ပွင့်တော်မူလေပြီးသော ဘုရားလေးဆူ၏ ဓာတ်တော်၊ မွေတော်များ နှင့် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်စစ်ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူရာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးအား စိတ်၌ မြင်ယောင်ကာ ပျပ်ဝပ်ရှိကျိုးစွာဖြင့် ကျွန်မ ရှိခိုးမိပါသည်။ ။

ဘုရားရင်ပြင်ရှိ တန်ဆောင်းတစ်ခုတွင် ကျွန်မအား နေရာချထားပေးပြီး ဘုရားရှိရာသို့ ညွှန်ပြ၍ ကန်တော့ခိုင်းပါသည်။ ။ ကျွန်မမှာ တန်ခိုးကြီးမြတ်လှပါသော ဤရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်ပါသော်လည်း မမြင်ရမတွေ့ရ၍ ရင်မှ လှိုက်ခါ ဝမ်းနည်းရပါသည်။ ။ ကျွန်မ၏ ရင်တွင်းခံစားမှုကို မျက်နှာတွင် မဟပ်ထင်စေချင်ပါ။ ကျွန်မအား စောင့်ကြည့် နေကြမည်ဖြစ်သော အမေနှင့်အစ်ကိုတို့ မြင်တွေ့မည်ကို စိုးရိမ်မိလှပါသည်။ ။

"အမြန်ဆုံး ခွဲစိတ်ကုသပေးပါစေ၊ အမြန်ဆုံးပျောက်ကင်းပါစေဆိုတဲ့ ဆုတွေတောင်းရဲ့ လား သမီးလေး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရယ်၊ လောလောဆယ် သမီးအတွက် ဆုတောင်းပေးပါ၊ ပြီးတော့ အမေနဲ့ အစ်ကိုတို့ ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေလို့ လဲ သမီး ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါမှ သမီးကို အမေတို့ ဆက်ပြုစု နိုင်ကြမှာ "

"ညီမလေးကလဲကွာ ခု အစ်ကိုတို့ ဆေးကုဖို့ လာကြပြီပဲ၊ အရာဝန်ကြီးနဲ့ တွေ့ပြီးလို့ မကြာခင် ကုသမှုခံရတော့မယ်၊ ရောဂါပျောက်တော့မယ်၊ အားတင်းစမ်းပါကွယ်"

ကျွန်မ၏ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရင်ထဲမှ ပေါ်ထွက်လာသော စကားကို အစ်ကိုက ချေဖျက် ပါသည်။ ။ အစဉ်လိုပင် ယုယဖေးမကြသော်လည်း ကိုယ့်ရပ်ရွာတွင် နေစဉ်က နေသားကျနေ၍ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မေ့နေသလို ရှိခဲ့ရသော်လည်း ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာသည့်အခါ ဘုရားသို့အလာတွင် တွေ့ခေါ်လာသော ကျွန်မကို ကြည့်ကြကာ ...

"ဟယ် ... ချစ်စရာလေး သနားပါတယ်၊ မျက်စိမမြင်ရှာဘဲကိုး"

"လှလိုက်တာ ကြွေရုပ်ကလေးအတိုင်းပဲကွာ"

"ငန်းမနေနဲ့ အကန်းကြီးကွ"

ကျွန်မကိုကြည့်ကာ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံများ နှင့် ကျွန်မအတွက် ကရုဏာသက်သော စကားသံများကို ကြားရစဉ်က ရင်တွင်း၌ ဆို့နှင့် လှိုက်လဲ့ကာ ဝမ်းနည်းမိသည် ကို အစ်ကိုက ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ရှာပါသည်။ ။

ကုန်းတော်ပေါ်ရောက်သည့်အခါ ဘုရားကို ကြာမြင့်စွာရှိခိုးပြီး ကျွန်မစိတ်ကို တည်ငြိမ် အောင် ကြိုးစားရပါသည်။ ။ သည် နေ့သည် ဆေးရုံသွားရန် ရက်ချိန်းမရှိပါ၍ ဘုရားပေါ်တွင် အေးဆေးစွာနေမည်ဟု ပြောကာ ကျွန်မတို့ တည်းခိုရာ သရက်တောကျောင်းတိုက်မှ နံနက်စောစောကပင် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

ဘုရား၏ အနောက်ဘက်မုခ်ဟု ဆိုသော တန်ဆောင်းဘေးတွင် ကျွန်မတို့ သုံးယောက် အေးဆေးစွာထိုင်ကာ ရှေ့ရေးကို ဆွေးနွေးနေကြစဉ် ကျွန်မ၏ ပခုံးကို ဆတ်ခနဲလှမ်းရှိက်သဖြင့် ကျွန်မ လန့်တုန်သွားစဉ်-

"ကြည့်စမ်း ဘုရားတွေ ဘာတွေလာလို့ ဘာလဲ အကျွတ်တရား ရပြီလား"

ကျွန်မမှာ ကြားရသော မိန်းကလေးသံကြောင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတတ်နိုင်အောင် ရှိနေစဉ် ...

"စပယ်အကြောင်း သိသားနဲ့ မောင်ရယ်၊ တောသူလေးလို ထွင်ပြန်ပြီ ထင်တယ်၊ ဆန်းဒေး အလုပ်ဖြစ်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်နော် မော့အမျိုးသား ပါတယ်၊ သွားတော့မယ်"

"သွားတော့မယ်နော် စပယ်၊ နောက်မှ တွေ့ကြမယ်"

ပခုံးပုတ်သူကပုတ် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သူကဆွဲနှင့် အားပါးတရ ပြောဆိုကြပြီး ပြောပြော ပြေးပြေးနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ထွက်သွားကြသည် ။ အသံများ ပျောက်သွားမှ ...

"အစ်ကို သူတို့ ဘာတွေပြောသွားကြတာလဲဟင်"

"အေး အစ်ကိုလဲ ဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ"

"အမေ ရန်ကုန်မှာ မသိဘဲနဲ့ လည်း ဒီလိုပဲ ခေါ်ကြပြောကြတာပဲ လားဟင်"

ကျွန်မမှာ အမေ့လက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ မေးမိရာ အမေ့မှာ လည်း ချွေးစေးများ ဖြင့်စွတ်စိုနေပြီး လက်ချောင်းကလေးများ အေးစက်နေသည် မို့ အမေ့တွင် ခံစားမှုတစ်ခုရှိနေကြောင်း ကျွန်မ သိလိုက် ရပါပြီ။

ရန်ကုန်၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လူတန်းစားအရပ်ရပ်ကို ကျွန်မမှာ မြင်တွေ့ခွင့် မရရှိသော်လည်း ကျွန်မတို့ ၏ နေရာနှင့် သွင်သွင်ဆန့်ကျင်ကြောင်းကိုမူ ကျွန်မသိရှိမိပါ၏။

ပြောဆိုဆက်ဆံမှုများက ကျွန်မတို့ တောနယ်လို မရိုးသား မပွင့်လင်းကြဘဲ ဟန်ဆောင်ခြင်း အလွှာများ ဖုံးလွှမ်းနေပါကြောင်း ကျွန်မ သတိထားမိပါသည် ။

အစ်ကို ဝယ်လာသော ခေါက်ဆွဲသုပ်များကို စားနေကြစဉ် မလှမ်းမကမ်းမှ ယောက်ျားသံက ...

"ဟေး ... ဟိုမှာ စပယ်ပါလား၊ ပုံတစ်မျိုး ပြောင်းလို့ ပဲ၊ ငါသွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်"

"စပယ် ဘယ်လောက်လယ်တယ်ဆိုတာ သိသားနဲ့ အကြောင်ရိုက်လွှတ်လိုက်ဦးမယ်၊ ပုံပြောင်းထားတာသာကြည့်၊ လာပါကွာ သွားမယ်"

စပယ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို နှုတ်ဆက်သင့် မသင့် အချင်းချင်း အငြင်းပွားသည့် စကားသံ များကို ကျွန်မတို့ အတိုင်းသား ကြားနေရပါသည်။ ။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်နေကြစဉ် အစ်ကိုကပင် စတင်၍ ...

"ဒီရန်ကုန်မှာ မဖြူနဲ့ တထေရာတည်းတူတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တော့ ရှိနေတာ သေချာပြီ အမေ"

"အို ... လူတူမရှား နာမည်တူမရှားဆိုတဲ့ စကားရှိသားပဲ၊ မြို့ကြီးက ကျယ်ကကျယ်သနဲ့ တူတဲ့ လူတော့ ရှိမှာ ပေါ့"

"မဟုတ်သေးဘူး အမေ၊ လူချင်းမှားလောက်အောင်တူတာက ခပ်ရှားရှားပဲ၊ အရင်တုန်းက ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ စဉ်းစားပြီး အမှတ်မထားဘဲ နေလာခဲ့တာပါ၊ ခုတော့ သေချာပြီ အမေ"

"အစ်ကို လူဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရွေးမရအောင် တူတတ်ကြတာပဲလားဟင်၊ ခုနပြောသွားတဲ့ စပယ်ဆိုတာဟာ မဖြူနဲ့ ..."

"ဒီမှာ သမီး လူဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရွေးမရအောင်တူတဲ့ လူတွေ ပြည့်လို့၊ ဒီရန်ကုန်မြို့ကြီးက ကျယ်ဝန်းလွန်းတော့ လူနေကလည်း များ တယ်၊ ဒီတော့ လူတွေလည်း ရှိမှာ ပေါ့ကွယ်၊ ကဲ ... အ

မေတို့ လည်း နေမပူခင်ပြန်ကြရအောင်"

အမေသည် ကျွန်မစကားကို ဖြတ်ကာ စပယ်ဆိုသူ၏ အကြောင်းကို ရပ်စေပါသည်။ ။ အမေ ချွေးစေးပြန်ခြင်းနှင့် အမေ့အသံတို့ မူမမှန်ကြောင်းကိုမူ ကျွန်မ တွေးတတ်ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မလက်ကို တစ်ဖက်စီ အမေနှင့်အစ်ကိုက တွဲခေါ်ကာ ဆင်းလာကြစဉ် ကျွန်မက အစ်ကိုတို့ ကို ရယ်သွမ်းစေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ...

"အစ်ကို မဖြူကို လူတွေက လှလိုက်တာဟယ် သနားစရာလေးဟယ်နဲ့ ပြောပြောသွားကြလို့ မဖြူငွေရပေါက် စဉ်းစားမိပြီ အစ်ကိုရေ။ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတမလေးကို သနားကြပါရှင်ဆိုရင် ပိုက်ဆံ တွေပေးကြမှာပဲနော် အစ်ကို"

"မိဖြူ ဘာစကားတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ အစ်ကို အသက်ရှိနေသမျှ ဒီဘဝမျိုး ဘယ်တော့မှ မရောက်စေရဘူး၊ အစ်ကို ဒီလောက်ကြိုးစားနေတာ ဘယ်သူ့အတွက်လည်း ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လားဟင်"

"နောက်တာဟယ် အစ်ကိုကလည်း ပဲ"

"မနောက်နဲ့ မိဖြူ အစ်ကိုရင်ထဲမှာ တကယ်နာရပါတယ်ကွယ်"

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ စိတ်မကောင်းလည်း မဖြစ်ပါနဲ့ နော် အစ်ကို၊ အမေနဲ့ အစ်ကိုရှိနေသမျှ မဖြူ ခုလိုပဲ ပြုစုယုယမှု ခံနေရမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်ရှင်၊ အစ်ကိုတို့ သာ မကယ်ရင် မဖြူလိုအကန်းမ ဝမ်းဝဖို့ တောင်းစားရုံ အပြင် ဘာများ တတ်နိုင်မှာ တဲ့ လဲရှင်။ မဖြူလေ မျက်စိပြန်မြင်ပြီး အမေနဲ့ အစ်ကိုတို့ ကို ပြန်ပြုစုနိုင်တဲ့ ကိုယ် ဖြစ်ပါရစေလို့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ် အစ်ကို"

ကျွန်မ၏ စကားကို အစ်ကိုက ချေပပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကျွန်မလက်ကိုသာ ဆုပ်ကိုင် ထားရာက ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပါသည်။ ။

ဘုရား၏ ခြေတော်ရင်းတွင် တစ်နာရီကျော်ကြာမျှ ကားစောင့်ရပြီးမှ သုံးဘီးကားတစ်စင်း တားရ၍ အမြန်တက်ဖို့ အစ်ကိုကဆွဲတင်ပါသည်။ ။ နေရာတကျမထိုင်ရသေးခင်ပင် ကားက ထွက်သွား၍ ကျွန်မမှာ ယိုင်လဲသွားရပါသေးသည်။ ။

ရန်ကုန်ဆိုသည် မှာ မည်သည့်နေရာမှ လေးကန်စွာ လှုပ်ရှား၍ ရမည်မထင်။ နောက်က သတ်မည့်သူ လိုက်လာသည့်ပမာ အရာရာတွင် ကသုတ်ကရက် အပြေးအလွှား လှုပ်ရှားကြရမည် ထင်ပါသည်။ ။

ကျွန်မတို့ တည်းခိုသော သရက်တောကျောင်းမှာ ဆရာတော်တစ်ပါး ဦးပဉ္စင်းသုံးပါး ကိုရင် နှစ်ပါးတို့ ရှိကြသည့်အနက် တစ်ပါးသော ဦးပဉ္စင်းဖြစ်သည့် "ဦးရေဝတ"နှင့် အမေက ဆွေရိပ်မကင်း မျိုးရိပ်မကင်း တော်စပ်၍ ခေတ္တလာရောက် တည်းခိုခွင့်ရရန် စာရေးသားပြီးမှ ကျွန်မတို့ ရောက်လာ ကြပါသည်။ ။ သို့သော် ...

ကျောင်းအောက်တွင် လည်း အပြည့် ကျောင်းပေါ်တွင် လည်း အကွက်စေ့နေ၍ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်မှာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းနှင့် အိပ်စရာနေရာရရန်ပင် ခက်ခဲကျဉ်းမြောင်းလှပေသည်။ ။ ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် နေရာမရှိပါ၍ ထမင်းဟင်းကို ရောက်သည် မှ စ၍ ယနေ့ နှစ်ဆယ်ရက် ကျော်သည့်တိုင် ဝယ်ခြမ်းစားသောက်နေရသဖြင့် ပါသမျှငွေကြေးများမှာ ကုန်သလောက် သို့မဟုတ် ပါရင်ကုန်ခါနီးလောက်အထိ ဖြစ်နေပြီမှာ သေချာကြောင်း ကျွန်မရိပ်မိပါပြီ။

ရန်ကုန်ရောက်ပြီး ဆေးရုံသုံးခေါက်သွားရသည် မှ လွဲ၍ ယနေ့ တစ်ခါသာ အပြင်သို့ ထွက်ဖြစ် ကြပါသည်။ ။ အစ်ကိုနှင့် အမေသည် ရန်ကုန်

တွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြဖူးသူများ ဖြစ်၍ အလည်အပတ်အ
နေမျိုးဖြင့် သွားလာစရာ အကြောင်းမရှိပါပေ။ တိရစ္ဆာန်ရုံလိုနေရာမျိုး၊
အမျိုးသား ပြတိုက်လို ကြည့်ရှုမှတ်သားဖွယ်ရာ ဌာနမျိုး၊ ရုပ်ရှင် စသည့်
ပျော်ရွှင်ပွဲမျိုးမှာ လည်း ကျွန်မလို မျက် မမြင်ဘဝနှင့် မအပ်စပ်သည့် နေ
ရာများ မို့ တွဲခေါ်ပြစရာ မလိုပါပေ။

မမြင်တွေ့နိုင်သည် မှန်သော်လည်း ဘုရားခြေတော်ရင်းတွင်
ဝပ်စင်းရှိကျိုးစွာ ရှိခိုးနိုင်ရန် အတွက် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ကျွန်မအား ပို့
ဆောင်ပေးကြသော ယနေ့သည် ပင် "စပယ်"မည်သော မိန်းမငယ်တစ်
ဦးနှင့် ယိုမှားကြကြောင်း ထူးခြားစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ။

ဘုရားမှ ပြန် လာပြီးသည့် နောက်ရက်များ တွင် အစ်ကိုသည် လမ်း
ထွက်များ ၍ အမေနှင့် လည်း ကျွန်မ မကြားရသည့်နေရာတွင် တီးတိုး
တိုင်ပင်နေကြကြောင်း ကျွန်မ သိပါသည်။ ။

ကျွန်မမှာ ရွှေလျားသည့် လေသံလေးများကိုလည်းကောင်း၊ တိုးတိ
တံသည့် စကားသံလေး များကိုလည်းကောင်း မှန်းဆရုံဖြင့် ကြားသိနိုင်
ပါသည်။ ။ လူတစ်ဦး၏ ကိုယ်နံ့ကိုလည်း မှတ်သားလေ့ ရှိသဖြင့် အစ်ကို
ကပင် အမဲလိုက်ခွေးမလေးဟု နောက်ပြောင်တတ်ပါသေးသည်။ ။

အဆောက်အအုံနေရာတစ်ခုခုကို ကျွန်မရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရေတွ
က်၍ သွားလာသော အကျင့် ကျွန်မတွင် ရှိပါသည်။ ။ တစ်နေရာကို တစ်
ခါသာ စမ်းသွားပြီး နောက်ဆိုလျှင် လူကောင်း တစ်ယောက်လို ရဲရဲဝံ့ဝံ့
ကျွန်မ လျှောက်သွားနိုင်ပါသည်။ ။

"တစ်ခါပြထားရင် အသေအချာကို လုပ်တတ်တယ်။ သွားလာတတ်
တယ်။ ပါးလိုက်တာ လည်း လှစ်လို့ ။ ငါ့သမီးလေးများ မျက်စိမြင်ရင် အ
မေ အားကိုးလိုက်ရမယ့် ဖြစ်ခြင်း"

မြင်သိမှတ်မိသော အာရုံခံစားနိုင်စွမ်းမရှိသော ကျွန်မအဖို့ အသံ အနံ့တို့ ကိုသာ ဂရုတစိုက် စူးစမ်းလေ့လာ မှတ်သားတတ်သော အကျင့်ရ နေပြီမို့ လူကောင်းပကတိထက်ပင်လျှင် သောတအာရုံ၊ ဂန္ဓအာရုံတို့ ကို ပိုမိုခံစား သိလွယ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

ယခုလည်း အမေနှင့် အစ်ကိုတို့ တိတ်တခိုး ပြောဆိုနေကြသည် များကို ကျွန်မသိနေပါသည်။ ။ ကျွန်မ တစ်သက်တွင် ကျွန်မ မကြားသိအောင် ကွယ်ဝှက်၍ ပြောစရာစကားများကို သူတို့ တွင် မရှိကြပါကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ ။ အစ်ကိုထွက်သွားလျှင် လည်းကောင်း၊ ပြန်လာလျှင် လည်းကောင်း၊ အကျိုးအကြောင်း ကျွန်မအား မပြောကြားသည် ကို ကျွန်မမှာ သိလို လှသော်လည်း မေးသင့် မမေးသင့် ချင့်ချိန်နေရ၍ ကျွန်မ မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

ကျောင်းလှေကားပေါ်သို့ နင်းတက်လာသော ခြေသံတစ်ခုကြားလျှင် ပင် ကျွန်မနားမှ ရုတ်ချည်းထသွားသော အမေ့ကြောင့် ကျွန်မ မသင်္ကာဖြစ်ကာ နောက်မှ ခြေသံမကြားအောင် ဖွနင်း၍ တံခါးပုဏ္ဏားကွယ်မှ ကျွန်မ အသာကပ်ရပ်နေမိစဉ် ကျွန်မထင်သည့်အတိုင်းပင်-

"မဖြူရော အမေ"

"မီးဖိုခန်းမှာ ဘာထူးခြားလာသလဲ"

"ထူးခြားတယ် အမေ၊ တွေ့ခဲ့ပြီ"

"ဟေ"

သူတို့ စကားကြောင့် ကျွန်မမှာ တံခါးရွက်ကြား ပိုမိုတိုးကပ်လိုက်ပြီး သူတို့ ထံ အစွမ်းကုန် အာရုံစိုက်ထားလိုက်ပါသည်။ ။ ကျောင်းပေါ်တွင် ဒေါသညှာတို့ တူဝရီးတစ်တွေ မရှိကြ၍ ကျွန်မကို စောင့်ကြည့်မည့်သူ မ

ရှိပါ။ ဘုန်းကြီးများကလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူမို့ ကျွန်မကို ဂရုပြုကြလိမ့် မည် မထင်ပါ။ အစ်ကို၏ အပေါ်အင်္ကျီချွတ်သံ၊ ဖိနပ်ချသံ၊ ထိုင်သံများ ကြားရပြီးမှ အမေက လေတိုး သံဖြင့် ...

"တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတော့ စကားလေး ဘာလေးများ ရော ပြောခဲ့ရရဲ့ လား"

"ဟာ ... ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မလဲ၊ အမေကိုယ်တိုင် အသေအချာပြောပြမှ ပြေလည်မှာ ပေါ့။ ကျွန်တော်က သူနေတဲ့ လိပ်စာ လောက်သာ သိအောင်မှတ်ခဲ့တာ"

"ဘယ်မှာ နေသတဲ့ လဲ"

"လွစ္စလမ်းမှာ လေးထပ်တိုက် အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ အမေ၊ ကိုယ်ပိုင် ကားတွေ ဘာတွေနဲ့ ပဲ။ အိမ်ထောင်အကြီးအကဲရဲ့ နာမည်ကတော့ ဦးစံ လှထွန်းတဲ့ "

"အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ အမေ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့အောင် ကြိုးစားပြီး အကျိုး အကြောင်း ပြောပြရမှာ ပဲပေါ့။

"အဆင်ပြေမယ် စိတ်ချရမယ် ဆိုရင်တော့ မဖြူကို ထားခဲ့ရမှာ ပဲ"

"မဖြူကို ထားခဲ့ရမှာ ပဲ"ဆိုသော စကားအတွက် ကျွန်မရင်မှာ ထိတ် ခနဲ တုန်ဖြာသွားမိ ပါသည် ။ ရင်တွင် လည်း ဝမ်းနည်းစိတ်က အလိုလိုဖြစ်ထွန်းလာပေသည် ။ အမေနှင့် အစ်ကိုတို့ မှာ နေရာမှ မရွေ့ကြသေးသော်လည်း အသံကတိတ်ဆိတ်နေကြသည် မို့ ကျွန်မ မီးဖို ခန်းဖက်သို့ ပြန်လှည့် ထွက်ကာ ခုံငယ်လေးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ...

"ဒီရန်ကုန်ကို ထွက်လာတာ ငါ့ကို ထားခဲ့ဖို့ ထွက်လာကြတာများ လား၊ မျက်စိကုမယ်ဆိုပြီး တခြားမှာ ညာထားခဲ့ကြမှာ လား"

အမေနှင့်အစ်ကိုတို့ ၏ စေတနာကို ကျွန်မ တစ်သက်တာတွင် သည် တစ်ခါသာ သံသယဖြစ်ဖူး ပါသည်။ ။ အစဉ်တစိုက် ကောင်းခဲ့ကြသည် မှ န်သော်လည်း ကျွန်မအတွက် တာဝန်လေးလွန်း၍ ပခုံးပြောင်းမည့် သ ဘောမျိုးလား မပြောတတ်ပါပေ။

အဆိုးကြံစည်သည် ဖြစ်စေ၊ အကောင်းကြံစည်သည် ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မကို ခွဲကာ သည် ရန်ကုန် တွင် ထားခဲ့မည်ဆိုခြင်းကိုမူ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းလှပါသည်။ ။ မနေခဲ့ချင်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေတို့ နှင့် မခွဲချင်ပါ။

အမေနှင့်အစ်ကိုသည် သာ ကျွန်မ၏ ကမ္ဘာပါ။ မှောင်အတိဖုံးနေသော ကျွန်မ၏ ကမ္ဘာတွင် အမေနှင့် အစ်ကိုသည် သောက်ရှူးကြယ်ညီ နောင်ပမာ တလက်လက် တောက်ပနေကြသူများ ဖြစ်ပါ သည်။ ။

ရန်ကုန်လာစဉ်က ကျွန်မ၏ ရောဂါကို ကုသရမည်ဆိုခြင်းအတွက် ဝမ်းသာအားတက်ရ လွန်းပါသော်လည်း ယခုမူ ...

ကျွန်မကို ထားခဲ့မည်ဆိုခြင်းအတွက် အားငယ်ဝမ်းနည်းလှပါပြီ။ ကျွန်မ၏ ဒုက္ခိတဘဝကို ဘယ်သူကမှ ကျေကျေနပ်နပ်လက်ခံပြုစုနိုင်လိမ့် မည် မထင်ပါ။ ကျွန်မပေါ်တွင် သနားချစ်ကြင်လှပါ သည် ဆိုသော အစ်ကိုနှင့်အမေတို့ သည် ကျွန်မပေါ်တွင် စိတ်ကုန်ကာ စွန့်ပစ်ဖို့ များ ကြိုးစားနေကြ လေပြီလား။

"ညီမလေး မဖြူ ထဦးလေ၊ ဆေးသောက်ရအောင် ခုဆေးနှစ်မျိုး သောက်ပြီးရင် ဒီနေ့ အတွက်ပြီးပြီ။ ဆေးသောက်ပြီးမှ အစ်ကို မျက်စဉ်း ခပ်ပေးပြီးမှ အိပ်နော် ဆာသေးလား ဘာစား ဦးမလဲ"

စီးကျနေသော မျက်ရည်စများကို အစ်ကို မမြင်အောင် သုတ်ပစ်ပါ သော်လည်း အစ်ကို၏ ယုယကြင်နာစွာဖြင့် စေတနာအပြည့်ပါသော စ ကားများကြောင့် ရင်ဝယ် လှိုက်လှဲကာ မစနိုင်သော မျက်ရည်တို့ က သွ န်ကျာလာပါသည်။ ။

"ဟဲ့ ... ထလေ၊ အို ... ငိုနေတယ် ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ပြောစမ်း ပြော စမ်း အစ်ကိုကို ပြောပါဦးကွယ်"

အစ်ကိုက ကျွန်မကို ပွေ့ထူမလိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုလှုပ်ကိုင်၍ မေးကာ မျက်ရည်စများကို သုတ်သိမ်းပေးရင်း-

"ညီမလေးမျက်စိကို ဆရာဝန်ကြီးတွေက အထူးဂရုတစိုက် ကုပေး နေချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေ ရတာလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ အရူးထ ငိုနေတာလား အမိုက်မလေး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတာ ပြော၊ ကဲ ... ပြောဆို ပြောစမ်း"

တမိဝမ်းတွင်းမှ အတူဆင်းသက်လာကြသော အစ်ကိုကြီးရင်းချာ တ စ်ယောက်ပမာ ကျွန်မမှာ သူ့ကို ချစ်ရုံမက ကြောက်လည်း ကြောက်ရသ ည် မို့-

"ဟို ... ဟို... မိဖြူ ဒီမှာ နေရတာ စိတ်ညစ်လို့ ပါ"

"သိတယ် သိတယ် အစ်ကို သိတယ်။ ဒေါသညှာတို့ တူဝရီးတစ်တွေ ရဲ့ မနေစေချင်တဲ့ အမူအရာကို ညီမလေး မမြင်လို့ မသိဘူး မှတ်နေတာ။ အစ်ကိုတို့ လည်း ဒီမှာ မနေဖို့ စီစဉ်နေတာ ပါပဲ"

ကျွန်မ ပါးစပ်ထဲတွင် တွေ့ရာကိုရမ်း၍ ပြောလိုက်မိခြင်းမှာ လက်ရှိဖြစ်ရပ်နှင့်သွား၍ တိုက်ဆိုင်နေပါကြောင်း ကျွန်မ အံ့ဩစွာ သိရ ပါပြီ။ အစ်ကိုနှင့်အမေတို့ သည် ကျွန်မ တွေးထင်သလို ကျွန်မကို အလွယ်တကူ စွန့်ပစ်နိုင်စွမ်း ရှိလိမ့်မည် မထင်မိတော့ပါ။ ဒီကျောင်းတွင် နေထိုင်ခိုလှုံခွင့် အဆင်မသင့်၍ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ တွေးယူရပါသည် ။

အစ်ကိုတိုက်ကျွေးသော ဆေးများ သောက်ပြီး မငိုတော့ပါကြောင်းနှင့် ကောင်းစွာအိပ်စက် ပါမည့်အကြောင်းများ ပြောကြား၍ အစ်ကိုကို ကျွန်မနှစ်သိမ့်ကာ ခြင်ထောင်ချပြီး လှဲနေမိသည် အထိ အမေဝင်မလာသေးပေ။ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း အစ်ကိုနှင့် စကားတီးတိုး ဆိုနေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မတို့ တွေးထင်သလို ကျွန်မ၏ ရောဂါမှာ အလွယ်တကူဖြင့် ကုသမှု ဆုံးခန်းတိုင် လိမ့်မည်မထင်ပါ။ ကျွန်မတို့ လာစဉ်က ရောက်ရောက်ချင်း ဆေးရုံတက်ရလိမ့်မည်။ ဆေးရုံတွင် ဆယ်ရက်မျိုး ဆယ့်ငါးရက်မျိုးနေကာ ပြန်ဆင်းလာသည့်အခါ အကောင်းပကတိအဖြစ်နှင့် ရှုခင်းသစ်များကို ငေးမောကြည့်ရှုကာ ကျွန်မတို့ မြို့သို့ ပျော်ရွှင်စွာပြန်ကြလေသတည်းဟု ဇာတ်သိမ်း ရမည်ထင်ခဲ့သော်လည်း လက်တွေ့တွင် မူ မလွယ်ကူလှကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းစွာသိရပါပြီ။ ယခု အရက်နှစ်ဆယ်ကျော်လာသည့်တိုင် ကုသရေးက စရံသာစရပေသေးသည် ။

ကျွန်မ၏ ရောဂါဇစ်မြစ်ကို စမ်းစစ်ကာ "မျက်ခမ်းစပ်ရောဂါကြောင့် မျက်စိကွယ်ရခြင်း" ဟူသော အကြောင်းရင်းကို ဆရာဝန်များ တွေ့ရှိရပြီဖြစ်၍ ပထမအဆင့်ဖြစ်သည့် ပိုးသတ်သည့် အပိုင်းသာ ရှိပေသေးသည်။ ခွဲစိတ်ကုသရန်ပင် ရက်အတော်လိုသေးကြောင်း ကျွန်မ သိရှိရသဖြင့် ရင်လေးလှပါဘိခြင်း။

အစ်ကိုနှင့် အမေသည် လူသားများ မဟုတ်သလို ငွေကြေးပိုင်ရှင်များ လည်း မဟုတ်ကြ ပါပေ။ အမေ၏ လက်လုပ်လက်စား လုပ်ငန်းခွင်က မဝင်၍ ရသည် ထား၊ အစ်ကိုကား ကျောင်းဆရာ မို့ ယခုလကုန်လျှင် ကျောင်းစာသင်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်ရပေတော့မည်။

တပည့်များ ချစ်ခင်လေးစား၍ ဆရာကြီးအားထားရသော အစ်ကိုလို တာဝန်ကျေပြန်လွန်းခဲ့ သောဆရာတစ်ယောက်အနေနှင့် ခွင့်တစ်လ နှစ်လစသည် ဖြင့် ယူလျှင်လည်း ငြင်းနိုင်စရာမရှိပါ။

သို့သော် ကျွန်မတို့ အနေဖြင့် ရန်ကုန်၏ ကြီးမြင့်လွန်းသော လူနေမှု စရိတ်ကို မတတ်နိုင် ကြပါ။ ဆေးရုံမှ ဆေးဝါးကအစ ပေးကမ်းကုသပေးမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မတို့ သုံးယောက် အရှည်နေနိုင်ဖို့ ခက်ခဲလှပါဘိတော့သည် ။ လပေါင်းများစွာ အစ်ကိုစုဆောင်းလာသော ငွေကြေးလေး များမှာ ဆေးကု၍ မကုန် စားရသည် နှင့် ကုန်ပေတော့မည်။

ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ် ဝယ်ခြမ်းစားသောက်နိုင်စေကာမူ သည် ကျောင်းတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေ၍ မဖြစ်ပေ။ ရှေ့ဆက်ကာ မည်သို့ ဖန်တီးကြမည်ကို ကျွန်မ မတွေးတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

အိပ်၍ မပျော်သော ညများ ၏ ဓမ္မတာအတိုင်း အတွေးကွန်ချာမှာ သံသရာလည်ရင်း ကျွန်မ သိမှတ်မိစ ပဏာမအရွယ်သို့တိုင်အောင် စိတ်

ကူးတို့ က ပျံ့လွင့်ပြေးလွှား၍ ...

* * *

"ကျောင်းတော်ရာဘုရား"ပရဝုဏ်အတွင်း လှည့်ပတ်ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေရသည် မှာ ပျော်ရွှင်မြူးတူးစရာ ကောင်းလှပါပေသည်။ ဘုရားနှင့် မနီးမဝေးရှိ ဆရာလေး ကိုချစ်ဖွယ်၏ ကျောင်းတွင် ကျွန်မ စာသင်ကြားရပါသည်။ အရိုက်ကြမ်းလွန်း၍ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရသော ဆရာလေး၏ ချီးမွမ်းခြင်းကို အစဉ်သဖြင့် ကျွန်မမှာ ခံယူရပါသည်။ မင်္ဂလာသုတ်အဂုံပြန်ခိုင်းလျှင် လူတိုင်းလို ရရှိကြသော်လည်း ရေးခိုင်းသည့်အခါ ပါဠိစာများကို မှန်ကန်တိကျစွာ ရေးနိုင်သူမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသာရှိသဖြင့် ...

"ဟဲ့ .. မိဖြူ နင့်အမေက ဘယ်သူနဲ့ များ စပ်ကျထားတယ်မသိဘူး၊ နင် တယ်တော်ပါလား"

ဆရာ၏ စကားကို တစ်လုံးမကျန် အမေပြန်ပြောသောအခါ အမေက ဆရာပြန်လမ်းမှ စောင့်ရင်း ငယ်သူငယ်ချင်းမို့-

"ဟေ့ ... ချစ်စဖွယ် စကားရောက်ရားပြောပါ။ ငါ့သမီးကို နင် ရိုးရိုး ချီးမွမ်းပါ။ ဘာ မထိခလုပ် ထိခလုပ် ပြောရတာလဲ။ နင်တို့လို တောသားနဲ့ ညားမွေးရင် နင်တို့လို ဦးနှောက်မျိုး ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ဟဲ့။ ငါ့သမီးကို မြို့ကြီးသား မဟာဆီမဟာသွေးနဲ့ စပ်မွေးထားလို့ နင့်တောင် ရောင်းစားခိုင်းဦးမှာ သိလား"

"ဟား ... ဟား ... ဓာတ်သိတွေပါ မြခင်ရာ နင့်ကြွားလုံးက သူများယုံပေမယ့် ငါမယုံပါ ဘူးဟ၊ နင့်သမီးဟာ ..."

သန်မြန်ဖြတ်လတ်ဆဲအရွယ်မို့ အမေက ဓားမဆွဲကာ လိုက်ဟန်ပြင် သည့်အခါ ဆရာက ရယ်ရင်း မောရင်း အပြေးကလေးထွက်သွားသည် ကို ကျွန်မမှာ အူတက်မတက် ရယ်မိပါသည်။ ။ အမေးအမြန်း ထူတတ်လွန်းသော ကျွန်မက တစ်ခါတစ်ရံ-

"အမေ ညွန့်မေတို့ ၊ အေးလှတို့ ၊ မိတုတ်တို့ အားလုံး အသားမည်းတယ်။ သမီးကျမှ ဘာလို့ ဖြူနေရတာလဲဟင်၊ အမေလည်း မည်းတာပဲနော် "

"အို ... မအေမည်းပေမယ့် ဖအေဖြူလို့ ပေါ့ သမီးရဲ့ ငါ့သမီးလေးက ကြွေရုပ်ကလေးလို အသားက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေလို့ မဖြူလို့ အမေက မှည့်ထားတာပေါ့"

"မဖြူ အဖေက အသားဖြူတယ်လား၊ မဖြူအဖေက ဘယ်သူလဲဟင် အမေ"

"ရန်ကုန်ကပါ သမီးရယ်။ ဒီအကြောင်း မမေးရဘူးလို့ အမေ ပြောထားသားနဲ့ "

"အေးလှက သမီးနဲ့ မခေါ်တုန်းကလေ ဖအေမရှိတဲ့ ကောင်မတဲ့ ။ သူ့အမေက ယောက်ျားမရှိ ဘဲနဲ့ မွေးထားတာဆို"

ထိုစဉ်က ကျွန်မ မတွေးတတ်သေးသော်လည်း အမေ၏ မျက်နှာညှိုးလျော်ကာ မျက်ရည် ကြည်များ ရစ်ဝိုင်းလာသည် ကို ကျွန်မ သတိထားမှတ်သားဖူးပါသည်။ ။

အမေသည် အညာသူ စစ်စစ်ဖြစ်သော်လည်း ရန်ကုန်တွင် အနေကြာခဲ့သူဖြစ်၍ မြို့ကြီးသူ လူယဉ်ကျေးတို့ ၏ ဓလေ့စရိုက်ကို အမေ လိုက်နာမှတ်သားကာ အများ သုံးနှုန်းသလို အမေဟု ခေါ်သော်လ

ညင်း "တော်နှင့်" "ကျုပ်နှင့်"ဟူသော စကားများကို ကျွန်မအား မသုံးနှုန်းစေရပါ။ ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မလည်း "သမီးက" "မိဖြူက" ဟူ၍ သာ သုံးနှုန်းရပါသည်။ ။

ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရာ 'လယ်ကိုင်းမြို့'တွင် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ရွှေစက်တော်တွင် ခြေတော်ရာချပြီးသကာလ ဤလယ်ကိုင်းရှိ ကျောင်းတွင် ညအိပ်သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သော ကျောင်းတော်၏ နေရာကိုသတ်မှတ်ကာ 'ကျောင်းတော်ရာ'ဟု ဘုရားတစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည် ဟု အမေက ပြောပြပေသည်။ ။

ဤကျောင်းတော်ရာဘုရားသို့ ရွှေစက်တော်မှ အပြန် လှည့်ဝင်လေ့ရှိသော ဘုရားဖူးအချို့ တို့ မှာ အမေ၏ စလေဇီးယိုကို အားပါးတရ ဝယ်ကြရင်း -

"ဟယ် ... ကလေးမလေးက လှလိုက်တာ အသားလေးက ဖြူဖွေးနေတာပဲနော်၊ ဘယ်သူ့ ကလေးများ ပါလိမ့်"

"ကျွန်မ သမီးလေးပါ"

"ဟေ့ ဒီမှာ မောင်ရေ ဒီကလေးဟာ ဇီးယိုသည် အဒေါ်ကြီးရဲ့ ကလေးတဲ့ ဆရာ၊ ခိုင်တို့ တောင်းပြီး မွေးစားကြရအောင်လား"

ဖိတ်ဖိတ်တောက် ဝတ်စားထားကြသော လူအုပ်တွင်းမှ လင်မယားတစ်စုံ၏ စကားများ ကြောင့် ကျွန်မမှာ အမေနားတိုးကပ်ကာ အမေ့လက်ကို ကျွန်မဖျိုင်းကြားတွင်း သွင်း၍ ညှပ်ထားမိ ပါသည်။ ။

ချောမွေ့လှပသော ထိုလင်မယားကို ကျွန်မက ဘီလူးသရဲများ အသွင်မြင်ကာ ကြောက်ရွံ့ စွာဖြင့် အမေနား တိုးကပ်မိသည်။ ။ သူတို့ လက်သို့ အမေ တကယ်ပင် ပေးအပ် လိုက်လေမလားဟူသော အတွေးများ ဖြင့်

မျက်ရည်တို့ ပင်လည်လာခဲ့မိသည် ကို အမေသိမြင်ကာ အမေ့မျက်နှာတွင် ဒေါသ တို့ ဖြင့် ခက်ထန်ရင်း-

"ဆင်းရဲပေမယ့် ကိုယ့်ရင်သွေးကို သူများ ပေးလောက်အောင် ရက်စက်တတ်တဲ့ မြို့ကြီး သူတွေစိတ်မျိုး မရှိပါဘူးရှင်၊ ပြောတာတောင်လွန်လှပြီ၊ ကျုပ်ဆိုင်နားကသာ အမြန်ကြွကြပါ"

ဇီးယိုသည် မက လူပါးဝလှချည်လားဆိုသည့် အကြည့်မျိုး မတူတန်၍ ဘက်ပြိုင်မပြောလို သဖြင့် ရှောင်ရှားသွားသည့် အသွင်မျိုးဖြင့် ကျွန်မတို့ ရှေ့မှောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားကြပါသည်။ ။ ဘုရားဖူးလာသော သည် လင်မယားနှင့် ပတ်သက်ကာ အမေ၏ သဘောထားများကို ကျွန်မကြားသိ ခဲ့ရပါပြီ။

စဉ်းစားတွေးခေါ်နိုင်သော ဆယ်နှစ်ကျော်အရွယ်မို့ ကျွန်မပေါ်တွင် ထားရှိသော အမေ၏ စေတနာများကို ကိုးစားယုံကြည်ကာ အမေသည် သာ ကျွန်မ၏ ကမ္ဘာ အမေသည် သာ တလောကလုံး ကျွန်မအချစ်ဆုံး။

* * *